

„Nu ești înțeleș? Silește-te a înțelege tu însuși ceva mai bine.”

- Nicolae Iorga

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul II
Numărul 90 (6570/1135)
20 - 26 martie 2013

„Deutsche Boikot” – de la manipulare la ignoranță

Cezar
A. Mihalache

Nici măcar când francezii ne-au ironizat cu glume de televiziune la limita șovinismului, nu ne-am isterizat atât de rău... Nici în clipa în care am fost etichetați cu toții drept țigani nu ne-am aprins atât de rău încât să decidem să le boicotăm produsele. Nici lor, nici italienilor, nici englezilor... Pentru că „entuziasmul” boicotului ne cuprinde doar când ne este insuflat, prin manipulări și tertipuri de presă, dinspre liderii politici.

Și atunci, de ce am crede că astăzi ar fi altfel? De ce am pica în plasa inițiativelor „civice” de a boicota produsele germane doar pentru că mahalaua noastră politică a picat examenul Schengen? Aidoma școlii bulversate de măsurile aceluiași politicieni, guvernării noastre se răzbună pe „profesori” pentru eșecul propriei lor imposturi.

Nu am auzit, așadar, când Franța ori Italia se întreceau cu glume și afronturi fără perdea la adresa românilor, de inițiative care să cheme, nu neapărat la măsuri radicale precum boicotul produselor străine, ci măcar la luări de poziție coordonate de un USL care, aflat la acea vreme în opoziție, era mult mai îndreptățit să facă acest lucru. Și nu mizerabila manipulare de azi în care, pentru a-și ascunde incompetența diplomatică, puterea se folosește de morsele de presă, dar și de vocile politice de serviciu...

Nu am auzit vociferări când într-o bibliotecă din Italia fondul de carte românească a fost „greșit” etichetat cu doi de „r”... Nu am protestat când „afară” erau organizate manifestări „culturale” menite a deforma pînă la mutilare istoria noastră națională. Nu am auzit o chemare la boicotarea mărfurilor din Ungaria, care intră masiv în țară mai ales ca materii prime, ca urmare a mojițiilor venite dinspre Budapesta.

Astăzi, însă, suntem

ușor-ușor îndreptați spre o asemenea atitudine. O chemare spre boicotarea produselor nemțești pentru îndrăzneala oficialilor germani de a fi spus lucrurilor pe nume.

Guvernării se folosesc de manipulatorii media apropiați puterii, dar și de feluriți pioni politici, pentru a nu fi asociați în mod direct cu această instigare, pentru a impune o atitudine anti-europeană. Iar dacă în cazul jurnaliștilor asistăm la o manipulare „fină”, în cazul

influenței politice directe, lucrurile transpiră în mizeria lor. Pentru că, în clipa în care Mircea Diaconu, vicepreședinte PNL, a început să vorbească (și nu ca actor!) despre boicotarea produselor germane, lucrurile erau deja suspecte. Dar în clipa în care acesta a început să ture într-o ofensivă fățiș anti-europeană, după ce președintele de formațiune, dar și un ministru liberal, tocmai se „produseseră” într-o asemenea ipostază, faptele devin îngrijorătoare.

Într-adevăr, într-o altă conjunctură economică, boicotarea anumitor produse străine s-ar putea dovedi un fel de măsură protecționistă față de produsele autohtone. Mai ales când guvernării nu fac nimic pentru a proteja și stimula producția internă. Dar, avem oare astăzi posibilitatea reală de-a face acest lucru? Mai avem produse românești pentru a suplini mărfurile boicotate? În mod evident, nu! Și atunci, dacă boicotăm produsele unei țări, nu facem oare jocurile altor grupuri de interese pentru a stimula vânzările asociate altor sfere de interese? Asta pentru a nu vorbi de adevăratul tăiș al unui eventual boicot îndreptat împotriva produselor importate din Germania? Dacă și nemții ne boicotează exportul de mașini? Și dacă se aliază

întreaga Europă la votul de blam al lor? Ce facem atunci?

În realitate, dacă nu am fi ipocriți, ar trebui să recunoaștem că Germania chiar ne-a făcut un serviciu. Și nu vorbim doar de șansa de a fi amânat izbitura economică pe care o vom suferi când, într-un parcurs firesc al fericirii de a fi intrat în Schengen, va trebui să continuăm „parcursul” și să ne asumăm și intrarea în zona euro. Poate ar trebui să ne gândim la realitatea faptului că dacă astăzi nu suntem în situația Greciei este și datorită faptului că marea criza nu ne-a găsit în zona euro. Dar avem curajul să recunoaștem acest lucru înainte de a da cu noroi?

Apoi, „tehnic”, chiar trebuie să mulțumim Germaniei, căci, dacă nu am fi avut mesajul de boicot al acesteia, și am fi cerut votul de intrare în Schengen, respingerea, pentru că se prefigura un vot multiplu de blam, ar fi însemnat acum, reluarea negocierile aproape de la zero. Sau poate că tocmai acest lucru a deranjat puterea?! Faptul că nu a avut pretextul respingerii României pentru a avea posibilitatea să-și oficializeze atitudinea vădit tot mai anti-europeană și mai suspect de apropiată vechilor blocuri economice (și, mai grav, „ideologice”).

De aceea, este ridicol ca tot noi să facem pe supărații. Ne plângem că am cheltuit enorm pentru securizarea granițelor, dar nu ne uităm „înăuntru”! Nu ne întrebăm: cum arătam noi oare ca prețedendenți la spațiul european când până și gardurile pușcăriilor sunt încălecate de hoți pentru a fura chistoacele de la magazinul penitenciarului?

Noi suntem însă pregătiți... Să ne rățoim, să ne zburlim să aruncăm vorbe tămpe din vârful protezei de milițian a ministrului de interne...

„Cinstita” presă britanică

Al.
Stănculescu-Bârda

În ultima vreme se desfășoară în mai multe țări o adevărată campanie împotriva românilor emigranți. Se scot pe tapet infracțiunile unor români certați cu legea, care și-au făcut de cap pe acolo, se scot în evidență deficiențele de diferite feluri cu care ne confruntăm noi înșine în țară. Oricum, indiferent despre ce ar fi vorba, românii trebuie să fie coada Europei. Așteptam mulți dintre noi precum așteaptă mortul colacul intrarea în Spațiul Schengen, dar se pare că perspectiva aceasta s-a îndepărtat foarte mult. Fie clasa politică nu și-a făcut lecțiile ca să obțină o notă de trecere, fie infracționalitatea și infractorii români au speriat Vestul, fie sunt alte jocuri de interese în culise, care fac ca noi să stăm tot în umbră. Important este, că șansele noastre sunt minime de a fi socotiți parteneri de nădejde ai rudelor noastre bogate din Europa.

Cu puțin timp în urmă, parlamentul englez se pregătea să dea o lege, care să interzică pentru multă vreme emigranților români dreptul de a munci în Anglia. Pentru ca să-și justifice această măsură legislativă și să aibă susținerea populară, politicienii britanici au cerut unei cunoscute companii de presă de acolo să-și trimită oamenii de încredere și să facă un reportaj în România despre țigani, ca să înțeleagă tot cetățeanul englez cine sunt cei care se pregătesc să invadeze țara lor.

Ziaristii britanici au venit în România și au găsit la marginea unui mare oraș, la groapa de gunoi, mai mulți concetățeni de-ai noștri, țigani din tată-n fiu, care se ocupau cu căutatul de mâncare și obiecte printre munții de gunoaie. Erau zdrențăroși, murdari, cu copii și câini după ei. Ceva mai departe aveau instalate corturile, ori case de chirpici, în care-și duceau traiul claie peste grămadă, ca vai de ei. Imaginile filmate într-un asemenea peisaj apocaliptic au rulat zile în șir pe televizoarele britanice, iar reportajele scrise au făcut să curgă multă cerneală. Consumatorul presei britanice a rămas cu o senzație de groază, crezând că vede imagini din altă lume. Hotărârea parlamentului venea pe fondul unei asemenea campanii ca o necesitate.

Nimeni nu zice că în

țara noastră nu există asemenea imagini de coșmar și asemenea oameni.

Problema este că ziaristii cu pricina nu au fost cinstiți față de ei înșiși, față de meseria lor, față de cititorii și telespectatorii lor. Dacă ei aveau ca temă să facă reportaje despre țigani, nu trebuia, oare, să prezinte întreaga realitate, nu doar un segment din ea? Etnia țigănească niciodată nu a fost uniformă, ci ea a format întotdeauna adevărate straturi sociale.

În trecutul românesc se cunosc „țigani pănari” (care adunau penele de pe păsările moarte, de prin gunoaie), cărămidari, corturari, fierari, căldărari, aurari, lăutari etc. Cei mai săraci erau pănarii și cărămidarii, iar cei mai bogați aurarii, căldărarii, chiar lăutarii. Între aceste categorii erau diferențe mari în ceea ce privește starea materială, nivelul de trai etc. Aceste straturi sociale se păstrează până în vremea noastră, chiar dacă ele și-au schimbat, în parte, denumirile și ocupațiile. Reporterii britanici cu pricina au studiat și prezentat lumii doar partea cea mai neagră a lucrurilor. Dacă ar fi fost cinstiți și corecți, ar fi prezentat și palatele de la Strehaia și din alte multe localități, ar fi prezentat mașinile de sute de mii de euro ale țiganilor, cavourile de zeci de mii de euro, interioarele de vis ale palatelor țigănești. Ar fi prezentat pe țigani cum vin cu elicopterul de acasă până la biserică să-și boteze copiii, bijuteriile și lingourile de aur ale țiganilor și multe altele de acest gen. Alta ar fi fost imaginea, pe care consumatorul presei britanice și-ar fi făcut-o despre țiganii români.

La urma-urmei, reportajul cu pricina avea tentă politică evidentă. Dacă voiau să analizeze posibilitatea admerii românilor pe piața britanică a muncii, nu cred că țiganii erau cei mai reprezentativi în acest sens. Aveam destui oameni capabili din toate domeniile de activitate, intelectuali de elită, muncitori calificați, care își cunosc meseria și o fac cu drag. Ceea ce a făcut presa britanică seamănă cu procesul lui Hristos: indiferent ce ar fi spus, indiferent dacă era găsit sau nu vinovat, El trebuia să moară. Sentința era stabilită încă înainte de prinderea Lui. Mai vorbim de o Europă civilizată! Vai de mama noastră!

Târgu Mureș, Martie 1990: Cum a ratat UDMR-ul 18 cadavre!

Ion
Coja

Da, s-ar putea spune și așa, cadavre ratate!, așa cum ratezi la tir cartușele sau țintele! Le-au procurat – e vorba de cadavre, Dumnezeu știe cum, că nu-i ușor să găsești la dată fixă 18 cadavre nou-nouțe, să pară a fi ieri împușcate sau stâlcite în bătaie, le mai faci și niște incizii, vânătăi sau găuri de glonț, le îmbraci frumos, cu cât mai mult verde pe ele, eventual le pui și o pană de cocoș la pălărie, apoi le convoci pe toate cadavrele, adică le încarci într-un camion cu basculantă pe care îl trimiți a doua zi după „evenimentele” de la Târgu Mureș, pe un anumit traseu, ca să fie răsturnate sărmanele cadavre într-un loc anumit, mai răpos, iar cu vreo oră-două în urma camionului vii cu coloana de automobile în care au fost imbarcați ziaristi din toată lumea, acei ziaristi care cu o zi înainte au difuzat în lumea largă de zeci și sute de ori imaginea emblematică a românilor care îl linșează pe maghiarul Cofariu... Bestiile valahe!

...Evident, cadavrele aflându-se în posesia a felurite acte și semne din care să rezulte clar cât erau de maghiari! Bieți maghiari!... Victime ale...

Zis și făcut! Camionul este încărcat cu cei 18 pasageri „de ocazie” și clandestini, pleacă spre destinație, apoi, din altă direcție, după cronometru și conform desfășurătorului venit, probabil, de la Budapesta, este pornită și coloana de mașini a presei libere, democrate, care trece prin câteva sate de români, nimeni nu le iese cu pâine și sare înainte, iar după un timp coloana ajunge într-un deșeu de codru, la locul știut numai de organizatorii evenimentelor, se opresc, caută în dreapta, caută în stânga, sus, jos, mai la vale, mai la deal, nici urmă însă de cadavrele agonisite cu atâta trudă!... Unde erau cadavrele?! Ce făcuse nenorocitul de șofer cu ele?! Cui le vânduse?!...

...Așadar, așa s-a ratat momentul culminant al mascaradei de la Târgu Mureș, martie 1990, care trebuia să fie încununată prin această întâlnire, spontană desigur, neprevăzută, dintre ziaristii occidentali, căci numai așa sunt ziaristi adevărați, și cele 18 cadavre ale victimelor barbariei românești insuportabile, cazul urmând să fie discutat și la ONU, desigur: 18 – optușpe cadavre de maghiari nevinovați, în floarea vârstei, uciși de români, de români

tolerați pe străvechiul pământ secuiesc, nu este o crimă oarecare, pe care s-o treci cu vederea sau la Faptul divers... Li se dădea serios de lucru conclavurilor internaționale convocate să găsească o soluție! Măcar acum, în al enșpelea ceas! Înainte ca românii să declanșeze propriu zis genocidul pe care-l pregătesc de mai bine de o mie de ani!...

Dar, deh, n-a fost să fie!... Nu le-a ieșit tovarășilor maghiari înscenarea măcelului, au greșit că nu au apelat la veteranii de la Ip și Trăznea, ci s-au încrezut în generația tînără de honvezi, căreia îi aparținea și șoferul camionului! Cum l-o fi chemat pe acel Pișta care, atunci când de emoția sa maximă, a șoferului, motorul s-a înecat și s-a oprit, el, bietul șofer, conștient de valoarea prețioasei încărcături și temându-se să nu încurce circulația, a părăsit vehiculul și a șters-o de la locul incidentului, lăsând camionul pe marginea drumului și plin ochi de cadavre!... Departe de rîpa vizată și bine însemnată pe traseul rămas nestrăbătut!... Au rămas în soare, camionul și cadavrele, până s-au adunat roi toate muștele din județ!...

...Cam așa s-a încheiat făcătura încercată de specialiștii maghiari în diversiuni anti-românești!

Întrebarea la care aș vrea un prim răspuns este următoarea: de unde erau acești specialiști, acești activiști ai anti-românismului? Din Ungaria, eventual din diasporă, sau erau rezidenți pe teritoriul inamic, românesc?... Deci, în termeni ceva mai seci, în Martie 1990, în cadrul diversiunii puse la cale de UDMR și organele sale superioare sau auxiliare, s-a încercat și această stratagemă: să fie expuse în fața omenirii îngrozite 18 cadavre, pregătite din vreme spre a fi identificate ca victime ungurești ale sălbătăciei românilor! Urmău să fie fotografiate și filmate de televiziunile și ziarele din Occident convocate în acest scop, promițându-li-se că vor avea de transmis niște rapoarte puțin spus senzaționale, din România lui Dracula!... 18 maghiari uciși, executați cu sânge rece de români! Ce altă dovadă mai trebuia pentru a se lua în dezbatere internațională problema Transilvaniei, care trebuie măcar acum, în al doisprezecelea ceas, să devină subiectul unor preocupări internaționale și al unei soluții internaționale... Măcar cum a fost aceea de la Viena, din 1940... Cel puțin! Dacă nu chiar toată Transilvania!

Bietele cadavre!... Sunt convins că printre ele

vor fi fost și cadavre de români, și-mi place să cred că acele cadavre nu s-au lăsat manipulate într-un mod atât de ticălos, vor fi avut o reacție de dincolo de moarte cu care l-au speriet pe bietul bozgoride, punându-l pe fugă de la locul faptei... Al faptei neduse până la capătul ei atât de mizerabil... Ce ne făceam dacă udemeristilor le reușea atât de ticăloasa manevră?! Nu ne mai spălam de păcatul și rușinea celor optușpe crime nici peste o sută de ani!... Căci șansele de a dovedi falsul ar fi fost minime!

Dar mai ales mă întreb: Ce urma să se întâmple mai departe în cadrul scenariului pus la cale de udemeristii de la Budapesta? Ce reacții internaționale erau preconizate, prevăzute sau chiar pregătite, puse deja la punct, să se declanșeze imediat după descoperirea cadavrelor?

Întrebarea se pune și în sens contrar: ce riscau unghurii dacă erau prinși? Ce au pățit în urma celor petrecute?! Ce a urmat propriu zis? Iar răspunsul este năucitor: nimic! Nimeni nu a pățit nimic! Iar ancheta care trebuia declanșată a debutat cum nu se putea mai prost: prin totala secretizare! S-a dat consemn în Armată – care atunci îngloba și SRI și Poliție, să nu răsufle nicio vorbă despre cele 18 cadavre... Iar ce anchetă s-a făcut, cu ce rezultate, nu mai știu nici eu ca să vă pot spune povestea până la capăt!... A ajuns până la mine numai o șoaptă, confirmată de Sabin Făgărășanu, care avea de unde să știe că era adevărată! Iar eu, după un vechi obicei al casei, imediat am făcut publică informația și am cerut organelor de procuratură să se auto-se-sizeze și să lămurească lumea, ce și cum a fost cu cadavrele amintite! Am publicat mai multe texte pe acest subiect, am făcut și o interpelare parlamentară – dacă nu mă înșel, iar la o întâlnire cu unul dintre cei mai importanți oameni ai momentului și ai locului, o autoritate în materie de Martie 1990, l-am întrebat direct, fără ocolișuri, cum a fost cu cadavrele irosite prostește de UDMR, iar dînsul mi-a răspuns mirat: „de unde știți dumneavoastră de povestea asta, domnule profesor?!” Un răspuns greșit, dacă îți seama că venea de la un profesionist al răspunsurilor ambigue, în doi peri!... Nu era deloc ambiguu! Sau poate că exact asta a vrut să spună și domnul general! La data respectivă maior numai!...

*
...Au trecut de atunci 23 de ani! Cred că măcar acum, când gluma, adică obrăznicia din secuime se îngroașă, ar fi timpul să aflăm adevărul despre tot ce-s în stare să facă compatrioții noștri ugro-finici! Nu-i putem potoli decât cu arma adevărului și a legii. Iar legea nu poate interveni decât în interiorul adevărului! Deci adevărul trebuie pus mai presus de orice altă discuție cu udemeristii din țară și de la Budapesta!

Nu întreb de ce autoritățile de la București au ținut și țin mai departe secret acest episod din zbuciumata primăvară a anului 1990! Nu întreb pentru că știu! Și am spus-o public de fiecare dată, deci o mai spun și acum: autoritățile de la București erau, la acea dată, autoritățile care organizaseră și „evenimentele” din decembrie 1989... Nu erau autorități românești, ci autorități „feseniste”! Iar în decembrie 1989, la Timișoara, după cum bine știm acum, s-a recurs cu mare succes la diversiunea cu cadavrele adunate din timp pentru a le pune să joace teatru, să facă pe morții proaspeți, victime din ajun! Încă nu s-au răcit de tot, săracii!... Era foarte important să nu se facă nicio comparație între Timișoara și Târgu Mureș, să nu se stabilească nicio similitudine!

În martie 1990 nu știa mai nimeni de acest episod timișorean! Dar unii, din ce în ce mai mulți, ar fi făcut legătura între morții de la Timișoara (unii dintre ei, desigur) și morții la fel de falși, cei optușpe, de la Târgu Mureș!... S-ar fi dovedit astfel că, de fapt, emanații revoluției emanaseră tocmai ei revoluția, inclusiv cadavrele fictive prin care a debutat măcelul din decembrie 1989, încheiat după două săptămâni cu vreo două mii și ceva de cadavre deloc fictive!.....

Șmecheria cu cadavrele ținute la frigider în așteptare spre a fi folosite la nevoie, șmecheria asta, destul de veche, clasică, s-a repetat cu mare succes în războiul din Yugoslavia, pentru a-i acuza pe sârbi de crime inventate! A ținut! Și a produs efectele cunoscute!... După aceea, la câțiva ani după, s-a aflat adevărul! Cum că morții aceia (o bună parte dintre ei!), puși în cărucia sârbilor, erau decedați cu luni de zile mai înainte de a fi puși să facă istorie! Și au făcut! Adică au produs efecte ireversibile. Degeaba s-a aflat mai apoi adevărul, Yugoslavia deja nu mai exista și nimic nu mai dădea înapoi ceasul istoriei, chiar dacă istoria se lăsase

fraudată, înșelată, păcălită și prostită, așa cum au încercat maghiarii s-o mai măsluiască o dată, în martie 1990... A câta oară oare?!

Mă mai întreb o dată: ce s-ar fi întâmplat dacă drăguțul de bozgoraș, pus la volanul basculantei cu mortăciuni, nu ar fi făcut în cizme de frica a ceea ce urma să facă?! Ce s-ar fi întâmplat dacă ticălosul nu era atât de sperios și manevra udemeristă ar fi fost dusă până la capăt? Ce urmări ar fi avut abominabila crimă „românească”?! Nu cumva erau pregătite și niscai cancelarii democrate, occidentale, care să reacționeze vehement la actele de barbarie prin care românii se excludeau singuri din spațiul civilizației europene?!...

Oameni buni! Cum putem să ne apărăm de asemenea ticăloșii altfel decât dându-le în vileag pe cele cunoscute! Vreau să spun că interesul nostru suprem, de a ne apăra de vrămășia ticăloșilor, ne obligă să spunem tot adevărul despre Martie 1990! Și despre alte momente istorice asemănătoare în ticăloșia lor! A tăcea în continuare, a ține secret cât sunt de mârșavi unghurii și alți prieteni cu care ne-a pedepsit Dumnezeu, este un fel de a ne tăia singuri craca de sub picioare!

Norocul nostru e unul singur: că unghurii nu sunt la fel de deștepți pe cât sunt de ticăloși! Dar atenție mare: din păcate, maghiarii nu acționează singuri, ci mereu în cărdășie cu un stăpân!... Un stăpân ales de ei să fie mai puternic, cel mai puternic, dacă se poate, pe care se pricep dintotdeauna să-l înstige împotriva românilor! Să-l atragă în cărdășie! Au făcut istorie numai la remorca altora! Sau prin alții! Deseori prin români chiar!

Căci unghurii sunt, mai presus de orice, un popor de români, slovaci, nemți, evrei, sârbi etc., maghiarizați! Un popor de dez-naționalizați! Un mixtum compositum etnic fără egal în Europa! Ei numesc asta „sinteză”!... Cei de prin părțile noastre au un așa de mare procent de „românitate” (sic!) încât am putea să le spunem mări, vere!, dacă nu cumva chiar mări, frate!

Deocamdată însă nu merită să le spunem nici măcar mări, vecine!... Că le-aș spune: Mări, vecine! De ce nu vrei tu să ne avem bine?! De ce, focului, nu te potolești?!... Sau vrei iar s-o pățești?!

Despăgubiri obligatorii pentru toți românii

Gheorghe
Funar

Conform Dicționarului Explicativ al Limbii Române (DEX), a despăgubi înseamnă a plăti cuiva sau a lua de undeva echivalentul unei pierderi suferite, iar despăgubirea este acțiunea de a despăgubi și rezultatul ei; compensarea unei pagube; sumă ce urmează a fi plătită unei persoane pentru repararea prejudiciului ce i-a fost cauzat printr-o infracțiune; desdăunare, daună, compensație.

Constituția României, la art.1, alin.1, alin.3 și alin.5, prevede că: „România este stat național, suveran și independent, unitar și indivizibil. România este stat de drept, democratic și social, în care demnitatea omului, drepturile și libertățile cetățenilor, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme, în spiritul tradițiilor democratice ale poporului român și idealurilor Revoluției din decembrie 1989 și sunt garantate. În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie.”

Până să se ajungă la textul Constituției României, din anul 1991 revizuit în anul 2003, s-au petrecut multe evenimente în Istoria țării noastre din ultimii 70 de ani. După al II-lea Război Mondial, conducătorii alogeni ai Uniunii Sovietice (U.R.S.S.) au impus, cu forța și în complicitate cu regele alogen al României, un regim comunist în țara noastră. După alegerile fraudate din anul 1946, în conducerea României, în special a Securității, au fost numiți comuniști evrei și unguri (mai ales în Ardeal). Prin naționalizarea de la 11 iunie 1948 și după încheierea cooperativizării agriculturii, în anul 1962, s-a ajuns ca proprietatea să fie a întregului popor și a început construirea socialismului. Poporul Român, sub conducerea Partidului Comunist Român (P.C.R.) a muncit din greu, inclusiv duminica, a făcut mari sacrificii pentru ca România să ajungă, în anul 1989, o țară multilateral dezvoltată, cu o Armată puternică și fără datorii externe. În cei 45 de ani ai socialismului, în România s-au realizat numeroase și uriașe investiții și fiecare cetățean avea asigurat locul de muncă. Avuția Națională realizată în timpul socialismului aparține Poporului Român, urmaș al Poporului Primordial în Dacia Edenică, în Grădina Maicii Domnului.

După lovitură de Stat din decembrie 1989 la conducerea României au ajuns, au fost susținuți și impuși, tot alogeni de aceeași etnie cu comuniștii din anii 1945-1964, mulți dintre cei de acum fiind copii și nepoți ai celor de atunci

și plecați din această lume. Poporul Român a scăpat de dictatura comunistă, de alogeni comuniști, ajungând să fie condus de alogeni democrați spre o societate multilateral demolată. Poporul Român i-a fost impus socialismul, începând cu anul 1945, iar din anul 1990 a fost obligat să revină la capitalismul sălbatic.

Constituția României, revizuită în anul 2003, prevede la art.135 următoarele: „Economia României este economie de piață, bazată pe libera inițiativă și concurență. Statul trebuie să asigure:

a) libertatea comerțului, protecția concurenței loiale, crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție;

b) protejarea intereselor naționale în activitatea economică, financiară și valutară;

c) stimularea cercetării științifice și tehnologice naționale, a artei și protecția dreptului de autor;

d) exploatarea resurselor naturale, în concordanță cu interesul național;

e) refacerea și ocrotirea mediului înconjurător, precum și menținerea echilibrului ecologic;

f) crearea condițiilor necesare pentru creșterea calității vieții;

g) aplicarea politicilor de dezvoltare regională în concordanță cu obiectivele Uniunii Europene.”

Conducătorii alogeni ai României, din decembrie 1989 și până în prezent, erau obligați să respecte Constituția și legile țării. În ce măsură și-au îndeplinit sau au încălcat obligațiile legale vor stabili Parchetele și Instanțele judecătorești care, în curând, vor avea foarte mult de lucru. De ce? Pentru că românii, din Țara-mamă și cei alungați în străinătate, au dreptul și vor cere să fie despăgubiți de către Guvernul României cu cel puțin 10% din valoarea de piață a firmelor privatizate și a bogățiilor naturale concesionate, respectiv cu suma de 10.000 euro pe persoană. Specialiștii români în domeniu au estimat că valoarea de piață a societăților comerciale privatizate de Guvernele României, din perioada post-decembristă, este de cel puțin 800 miliarde euro, iar a bogățiilor de interes public ale subsolului și resurselor naturale ale zonei economice și a platoului continental al Mării Negre întreține suma de 1.200 miliarde euro. În total, peste 2.000 miliarde euro.

Guvernul României are obligația să respecte Constituția, inclusiv prevederile de la art.16, alin.1 și alin.2: „Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări. Nimeni nu este mai presus de lege.”

În realitate, în perioada decembrie 1989 – februarie 2013, Guvernele

României nu au respectat multe dintre prevederile Constituției. Toate guvernele post-decembriste au făcut ce au vrut în domeniul privatizărilor! Rezultatul? Dezastru național, aproape în toate cazurile! Practic, în România post-decembristă, privatizare înseamnă lichidare! Nimeni nu-i întreabă pe cei care au decis privatizările: ce lege a economiei de piață au aplicat în România și de ce au vândut societățile comerciale și băncile românești cu foarte mult sub valoarea lor de piață.

Parlamentul României niciodată nu a controlat Guvernul în privința privatizărilor! De ce nu o face? Este complice la jefuirea Poporului Român? Sunt întrebări pe care ziaristii uită să le pună parlamentarilor. Ce s-a întâmplat cu partidele politice care au format și susținut în Parlament acele guverne? Chipurile, au fost sancționate de electorat prin vot, la alegerile controlate și fraudate, fiind obligate să treacă periodic din banca Puterii în banca Opoziției, în toate combinațiile posibile, spre acțiunea împotriva Poporului Român! Așa au fost păcăliți și jefuiți românii, începând din decembrie 1989. Așa au ajuns din săraci și mai săraci.

La comandă externă, guvernării împreună cu majoritățile parlamentare au avut grijă să-i despăgubească doar pe unii, cu dedicație, iar pe cei mai mulți, circa 20 de milioane de cetățeni români, i-au uitat de la aplicarea aceluiași prevederi din Constituție.

În baza unor legi speciale, promovate și ulterior aplicate de guvernele post-decembriste, s-a căutat să se facă dreptate și să fie despăgubiți în natură sau în bani cei ale căror bunuri au fost naționalizate de regimul comunist. S-a ajuns să fie restituite în natură, din averea Poporului Român, foarte multe clădiri, terenuri agricole și păduri. Multe retrocedări de imobile s-au făcut în Ardeal către Ungaria, prin intermediul bisericilor și ordinelor unguerești, precum și a Statului Romano-Catolic. La baza retrocedărilor către Statul ungar și minoritarii unguri din Ardeal stau numeroase acte false, iar Parchetul nu le cercetează. Acolo unde retrocedările în natură nu au fost posibile, Guvernul României a acordat despăgubiri în lei. Anual aceste despăgubiri s-au ridicat la mai multe miliarde de euro. În Bugetul de Stat pe anul 2013, Guvernul Ponta II a alocat o sumă uriașă pentru despăgubirile în lei, cea mai mare de până acum.

Același Guvern Ponta II, la fel ca și guvernele precedente de după anul 1989, nu s-a gândit și nu a pregătit cadrul legal pentru despăgubirea tuturor cetățenilor români, cu cel puțin 10.000 de euro de persoană din valoarea

societăților comerciale și a bogățiilor naturale înstrăinate în ultimii 23 de ani.

În prima lună a anului 2013, Guvernul Ponta II le-a spus românilor adevărul parțial în legătură cu datoria externă a României și i-a înștiințat că fiecare cetățean are de plătit 2.500 euro, plus dobânzi. De ce au fost luate împrumuturi externe și la ce dobânzi? Care a fost destinația lor? Care sunt investițiile realizate din creditele externe? Sunt întrebări la care au refuzat să răspundă președinții României, premierii și eternul guvernator al Băncii Naționale, domnul Mugurel Constantin Isărescu.

Despre sumele încasate din privatizări și din concesionarea uriașelor bogății naturale, niciun guvern nu a prezentat Poporului Român adevărul. Românii află din mass-media și, uneori, de la premierul României că iarăși cresc prețurile și tarifele, fiindcă așa-i în economia de piață. Prețurile se regleză în funcție de cerere și ofertă. Așa se întâmplă în piață cu prețurile la legume și fructe. Când însă au vândut și continuă să vândă societățile comerciale și unitățile strategice ale Poporului Român, guvernele post-decembriste au ignorat legea de bază a economiei de piață și au oferit unor investitori etichetați strategici, la prețuri care sfidează orice concurență și mai ales Poporul Român, numeroase fabrici, uzine, combinate industriale și agricole, alte mii de întreprinderi românești. Uzina „Tractorul” din Brașov a fost vândută pe un dolar. Toate privatizările, de fapt, înstrăinările societăților comerciale s-au făcut sub valoarea lor de piață, la prețuri foarte mici, dar cu acoperire legală! Cel puțin în aparență. La marea majoritate a privatizărilor contractele sunt secrete pentru Poporul Român! Aproape toate firmele privatizate au fost închise și tăiate pentru fier vechi. Deocamdată, nimeni nu răspunde, nici material și nici penal. Responsabilii cu manipularea și îndobitocirea cetățenilor români au făcut caz de condamnarea penală a doi foști miniștri care au luat mită caltaboș ca să facă trafic de influență la o licitație. În multe cazuri de privatizare s-a ajuns ca Guvernul României să înstrăineze gratuit societăți comerciale sau bănci românești unor firme străine și prin contract să se angajeze la obligații ale vânzătorului față de cumpărător, pentru următorii 10-30 de ani după privatizare! Exemple celebre sunt privatizările de la PETROM (făcută de Regimul Iliescu-Năstase) și Banca Comercială Română – B.C.R. (înfăptuită de Regimul Băsescu-Tăriceanu). Practic, prin toate privatizările din România, guvernele post-decembriste i-au îmbogățit enorm pe cei care au acceptat oferta și au dat comisioanele. Parchetul și Direcția Națională

Anticorupție (D.N.A.) se fac că nu știu, nu aud și nu văd în privința jafurilor din privatizări, traficuri de influență și a mafiei în domeniul retrocedărilor.

În situația extrem de gravă în care a fost adusă România de toate regimurile post-decembriste, Poporul Român are dreptul și obligația să acționeze pentru ca fiecare cetățean să primească, în anul 2013, o despăgubire de cel puțin 10.000 de euro, din sumele încasate de guvernării în urma privatizărilor și a concesionării bogățiilor naturale. În ultimii 23 de ani, guvernării nu au realizat mari investiții ci au fost preocupați de lichidarea, împreună cu asasinii economici și asasinii politici străini, economiei naționale din România, de desființarea a peste 6 milioane locuri de muncă, de alungarea din Țara-mamă a peste 5 milioane de români, de înrobirea la băncile străine, de jefuirea bogățiilor naturale. Toți premierii alogeni ai României au reușit, până acum, să-i păcălească pe cetățenii români și să nu-i despăgubească nici măcar cu 10% din valoarea de piață a bunurilor realizate de Poporul Român în anii socialismului. Poporul Român a fost deposedat de Avuția Națională pe care a făurit-o și este îndreptățit la despăgubiri din partea guvernărilor care au înstrăinat-o. În acest an, Poporul Român poate și trebuie să-i înștiințeze pe cei din Guvernul Ponta II că nu va participa la referendumul național pentru revizuirea Constituției dacă, înainte de data acestuia, nu vor fi despăgubiți toți cetățenii cu cel puțin 10.000 de euro de persoană. Dacă premierul Victor Viorel Ponta va motiva că nu dispune de 200 miliarde de euro din cele peste 2.000 miliarde euro cât este valoarea de piață a firmelor privatizate și a bogățiilor naturale concesionate, atunci va trebui să informeze Poporul Român și să se adreseze Parchetului și D.N.A.

Guvernul Ponta II dispune de fondurile necesare pentru plata despăgubirilor pentru toți cetățenii români! Altfel nu și-ar permite să privatizeze (înstrăineze) C.F.R. Marfă, Oltchim, Poșta Română, Hidroelectrică, Nuclearelectrică, Tarom și altele la prețuri derizorii, de peste 100 de ori mai mici decât valoarea de piață.

Românii au dreptul și trebuie să acționeze uniți, pentru obținerea despăgubirilor, inclusiv prin manifestații publice pașnice.

O nouă zi de sărbătoare în calendarul anti-românesc al maghiarimii

Cezar
A. Mihalache

Chiar dacă la ultimul recensământ s-au declarat secui doar 600 de persoane, la mitingul „secuimii” de la Târgu-Mureș s-au numărat peste 4000 de participanți! Lucru care a provocat mirarea de față a unor „analști” și trăirea revelației că, de fapt, secuii sunt folosiți de politica maghiară pentru propriul interes. Mirarea s-a oprit însă aici, „analștii” evitând să facă o legătură directă cu recente tentative ale formațiunilor maghiare de a impune felurite simboluri „secuiești” ori cu scopul final, tot mai evident, de realizare, la adăpostul reorganizării administrativ-teritoriale mascate de procesul de „regionalizare”, a unei autonomii cu dedicație. Refacerea vechii Regiuni Autonome Maghiare staliniste sub numele de Ținutul Secuiesc „pontanian”.

Lăsând la o parte această „iluminare” târzie a analștilor, care, pesemne, trebuie să vadă mai întâi țara ruptă în bucăți pentru a conștientiza scopul revizionistilor, adevărata mirare ar fi trebuit să se lege de faptul că, la Târgu-Mureș, marșului autonomist al maghiarilor nu i s-a contrapus nici măcar o

demonstrație a românilor. Iar acest lucru dovedește nivelul de deromânizare la care s-a ajuns după două decenii de indiferență și trădare din partea guvernanților Statului Român. Nimeni nu s-a întrebat cum de românii majoritari în Mureș nu au organizat minguri, nu au protestat împotriva intenției maghiarimii politice și „culturale” care încearcă să-i afunde într-o structură administrativă în care să devină minoritari. Nimeni nu s-a întrebat cum se poate ca pe 10 martie (dată ce devine o nouă sărbătoare a maghiarimii și un prilej de a pune însemnele Statului Român în bernă) românii din întreaga țară nu au organizat demonstrații în care să pună ei doliu simbolurilor „secuiești”, maghiare și ungurești. Nimeni nu se întreabă de ce românii nu organizează pichete la porțile instituțiilor statului pentru a cere autorităților să asigure păstrarea identității naționale, impunerea utilizării limbii române în Administrație și Justiție (pentru a nu mai trăi vremuri în care noi, în Țara noastră, să fim obligați să învățăm limba unei minorități pentru a păstra sau a găsi un loc de muncă în Ardeal), ori să protesteze masiv în sprijinul fraților lor care sunt supuși asimilării forțate, deznaționalizării, timorării...

Desigur, mirarea anumitor analști față de scopul

real al mitingului din 10 martie, care a fost organizat de către Consiliul Național al Secuilor, Partidul Popular al Maghiarilor din Transilvania și Partidul Civic Maghiar, este doar parte a scenariului în care aceștia, puși în fața unor evidențe pe care le „defectează” chiar pella-gra revizionistă (convinsă că lucrurile nu mai pot fi de acum stăvilite), ar trebui poate să explice felul și rostul mascării sub felurite formulări „politice” și „culturale” a faptelor atâta amar de vreme.

În fapt, o singură privire aruncată masei de „secui” ce a demonstrat pe 10 martie era suficientă pentru oricine pentru a vedea implicarea maghiară fățișă. Căci, prezența în mulțime a liderilor locali ai UDMR (chiar dacă președintele Partidului Popular Maghiar din Transilvania, Toro T. Tibor, se zdrobea de ciudă că „UDMR s-a decis de această manifestație”) ori existența la demonstrația secuilor a unui număr masiv de steaguri ungurești ar fi dat pe loc răspuns tuturor acelor care încă mai cred în teatralitatea scenariilor montate în jurul cărpei secuiești. Ar fi fost încă o dovadă că nu există un steag al secuilor, ci o cărpă inventată pe post de drapel „de eliebrare” al Ardealului de către Ungaria revizionistă. Ar fi demonstrat că nu secuii, care încap de altfel în câteva auto-

buze, sunt cei ce cer autonomia, ci liderii politici maghiari. Ba, dacă mai era cineva care tot nu a înțeles realitatea, Laszlo Borbely avea să lămurească lucrurile, exprimându-și public mulțumirea pentru „maghiarii care au ieșit să-și sărbătorească libertatea”.

Astfel, mitingul „secuilor” a fost, în fapt, doar un pretext pentru maghiarimea politică de a-și mai crea o sărbătoare: 10 martie – Ziua victoriei maghiarilor din Ardeal, ca preambul al „Zilei libertății maghiarilor de pretutindeni” din 15 martie (dată care are o semnificație mult mai precisă, fiind ziua în care Parlamentul Ungariei a decis anexarea Transilvaniei la 1848, conform punctului 12 al Proclamației revoluției ungare). „Pentru că, spunea același Laszlo Borbely, maghiarii au dărâmat zidul fricii acum 23 de ani”. L-au pus la pământ în decembrie 89, când, pentru a-și arăta curajul, au măcelărit români, apoi l-au mai năruit o dată pe 10 februarie 1990, „la manifestația cu lumânări”, dar și în zilele de 19 și 20 martie 1990. Când au mai strivit niște români sub el.

Acestea sunt pentru UDMR zile de sărbătoare. La care adaugă acum și 10 martie...

Or, pentru confiscarea de către maghiarimea politică a manifestării din 10 martie, primii care ar trebui să se re-

volte sunt chiar secuii. Pentru că este Ziua Martirilor Secui, prin care se comemorează uciderea de către autoritățile austro-ungare, în 1854, la Târgu-Mureș, a trei secui care ceruseră „autodeterminarea națională”! Iar ultimii îndreptățiți să se preocupe de „autonomia secuilor” sunt chiar urmașii maghiarilor care i-au persecutat și care, în timpul dualismului austro-ungar, i-au trecut pe secui printr-un proces de maghiarizare forțată.

De altfel, maghiarimea politică de azi exact de grija secuilor nu mai poate, sub umbrela luptei pentru drepturile secuilor, aceasta urmărindu-și propria autonomie. Dovadă și faptul că lobby-ul internațional unguresc, și nu cel secuiesc (!), este cel ce s-a îngrijit de organizarea unor demonstrații în Europa (la Londra, Viena, Helsinki, Haga, München, Stockholm și Zurich), dar și în America (la New York, Cleveland, Los Angeles, Toronto și Ottawa). Pentru a nu mai aminti de manifestările din Ungaria, de la Budapesta, Szolnok, Keszthely și Sarospatak, oficialii din țara vecină sprijinind fățiș „dreptul secuilor de a demonstra pentru autonomie”. Fățiș și provocator la adresa noastră!

Dar noi încă tăcem...

„Istoria secuilor” – o pseudoistorie!

îndreptătită, din punct de vedere științific, direcția respectivă să se pronunțe asupra solicitării făcute de petiționar? Al treilea: urmărește manualul respectiv, așa cum se precizează în adresă, „atingerea idealului educațional al școlii românești, așa cum prevede Legea Educației Naționale”? Să le luăm pe rând:

1. Petiția cetățeanului român din județul Harghita trebuia să ajungă pe masa Ministrului, sau, în cel mai rău caz, pe masa unuia dintre secretarii de stat din M.E.N. și nicidecum la Direcția Minorități, în ale cărei responsabilități intră buna organizare a învățământului în limba minorităților naționale din România. Cei de mai sus aveau obligația de a crea o comisie formată din specialiști, respectiv din istorici, cunoscători ai fenomenelor istorice și sociale legate de originea secuilor și așezarea lor pe aceste meleaguri, conviețuirea lor, pașnică, de-a lungul istoriei, cu poporul român. De altfel, M.E.N. avea obligația să facă acest lucru chiar din momentul în care această „carte”, numită când „îndrumător metodic”, când „manual” – nefiind nici una, nici alta! - a apărut de sub tipar, destinată unor școli din România, indiferent de județ. Este un lucru foarte grav că

„acest manual a fost realizat la cerea și prin grija liderilor politici din județele Harghita și Covasna”! Cu alte cuvinte „manualul” s-a realizat la comandă politică! Ce garanție mai există deci că acesta îndeplinește condițiile științifice pe care trebuie să le aibă orice manual ce se utilizează în școlile din România? Niciuna!

De altfel, tăcerea M.E.N. se datorează probabil și faptului că istorici renumiți se abțin în a se exprima asupra originii acestui „popor”- mai precis, un grup etnic – care plutește într-o nebuloasă aproape totală. Chiar și cei 11 autori ai „manualului” recunosc că, neavând la îndemână nicio dovadă cât de cât legată de originea secuilor, au recurs la „tradițiile, legendele și miturile ce se găsesc în memoria secuimii”. Sigur, este adevărat că în existența unui popor tradițiile, legendele și miturile își au importanța lor, dar ele nu pot înlocui știința istorică, bazată de dovezi și documente.

2. Ținând seama de cele de mai sus, este de la sine înțeles că Direcția Minorități din M.E.N. nu are nicio competență pentru a se pronunța asupra conținutului „manualului” de „Istorie a secuilor”, atribuțiile acesteia fiind cu totul de altă natură. Petiția cetățeanului român din

Harghita nu avea deci ce căuta la respectiva direcție. Că a fost dată acestea „spre rezolvare”, dovedește câtă superficialitate există în birocrăția respectivului minister, în care se consideră, eronat, că atunci când e vorba despre minoritatea maghiară – fiindcă ea este cea care dictează totul în această direcție, prin reprezentanții săi, și pentru ea a și fost creată! – se repartizează la Direcția Minorități. Și-atunci am fi putut citi un alt răspuns? În niciun caz, atâta vreme cât sub acesta găsim semnăturile a doi cetățeni români de etnie maghiară, aflați la conducerea acestei direcții: un director general, Szócs Domokos, și director, Szepesi Alexandru. Vreau să cred că ambii sunt cadre didactice. Nu știu ce specialități or fi având, însă în niciun caz nu erau ei cei îndreptățiți să se pronunțe asupra caracterului „științific și al realității istorice” a „manualului” de Istorie a secuilor. Aceasta pentru că acest „manual”, bazându-se doar pe „tradiții, legende și mituri ce se găsesc în memoria secuilor” este departe de orice realitate istorică privitoare la secui. Este, de fapt, un pseudomanual care conține o pseudoistorie! Sunt suficiente două fraze spre a demonstra acest lucru: „Istoria

secuiescă este o parte din istoria maghiară” și „de când lumea, secuime vorbitoare a limbii maghiare este o parte organică a poporului maghiar”. Nu e chiar așa. Nu „de când lumea secuimea este parte organică a poporului maghiar”, ci ceva mai încoace, mai precis doar de vreo două decenii, de când propagandiștii extremiști unguri s-au gândit că creieze o nouă etnie, cea de „secui-maghiar”, pe care se trudesă s-o impună în „peisajul” etnic al țării, spre a avea o susținere în realizarea marelui vis, acela de a vedea creat „ținutul secuiesc autonom”. Pentru ca, odată văzută creată această „mică patrie din interior”, să-și îndrepte eforturile către autonomia Transilvaniei. Aceasta fiind cea de a doua etapă, nu și ultima.

3. La această întrebare am dori să aflăm un răspuns chiar din partea celor care au semnat răspunsul trimis cetățeanului român din județul Harghita. Anume prin ce contribuie acest pseudomanual, bazat pe falsuri istorice grosolane, privitoare mai ales la geneza și apoi întreaga istorie a poporului român, la ceea ce domnia Szócs Domokos și Szepesi Alexandru numesc „atingerea idealului educațional al școlii românești”?